

Ngày 04 tháng 11 năm 2023

Sáng nay, mình đã “refresh” được sự ray rứt trong lòng mình mấy hôm nay. Chấn chấn chút nữa mình sẽ ngủ ngon hơn mọi ngày. Số là thế này. Cách đây mấy hôm, mẹ đi làm nên ở nhà mình ra chợ để mua rau. Tính mình kỳ lắm chỉ thích chọn mua của những người già mà mình thấy hơi “nhà quê” thôi. Vì mình muốn ăn “rau sạch” ấy mà. Họ làm mình tin tưởng hơn những người buôn khác. Hôm đó, mình chỉ mua 3.000 đồng rau nhưng khi đưa 10.000 đồng và nhận lại tiền thối. Mình cũng chẳng để ý, cất thẳng vào túi. Mình về tới lòì tiền ra trả lại mẹ, lòì ra thấy 22.000 đồng. Bụt hiện ra cho thêm tiền mình ư hay túi của mình có thể phát sinh thêm lãi? Chắc chắn là không phải rồi. Sau một hồi “nát óc” suy nghĩ mình đã có thể hiểu. Chắc chắn lúc sáng mình nhận lại tiền thối mà không nhìn, và đã cầm nhầm thay vì 5.000 đồng và 2.000 đồng, mình đã cầm thành 20.000 đồng và 2.000 đồng. Mình cảm thấy hối hận vì cái tính “đoản” của mình quá. Phải chi lúc ấy mình nhìn thì giờ đã không thành kẻ gian rồi. Giờ thì biết là sao đây. Số tiền này dù không nhiều nhưng cũng chẳng ít. Có thể cả ngày hôm ấy, bà cụ ấy cũng chỉ kiếm được khoảng bảy nhiều tiền lòì mà thôi. Giờ mình cầm cả thế này thì thật là hồng biết nói sao nữa hic hic. Mẹ khuyên mình cất lại tiền để gặp trả lại bà cụ.

Thế là, ngày hôm sau, ngày hôm sau và... ngày hôm sau nữa. Mình đã ra, đã có tình tìm, nhưng không thấy người cần tìm để trả lại tiền. Ray rứt quá! Đến khi mình gần như hết “hy vọng” để được làm người tốt thì đúng là trời không phụ lòng người. Sáng nay mình đã nhìn thấy và trả tiền lại cho bà. Mình vui lắm khi nhìn thấy sự ngạc nhiên, sự cảm động và biết ơn trong ánh mắt và trong giọng nói của bà. Giờ thì có thể ngủ được rồi vì mình vẫn và người tốt, phải không nào? Mình vẫn xứng là con ngoan của ba mẹ, vẫn xứng là con cháu Bác Hồ, chứ còn gì nữa?

Hoàng Quỳnh Phương- Lớp 5A